

nejbližší, liší se od ní tím, že při smlouvě o dílo jde o závazek podnikatele k výkonům podle vlastního plánu, vlastními prostředky, po případě s pomocníky nebo s náhradníky, se zárukou nejen za péči, nýbrž i za zdar díla a za správu pro jeho vady, s převzetím nebezpečí nezdaru, — tudíž v celku o jednání samostatného podnikatele. (Rozhodnutí čís. 5451, 7845, 10.402 sb. n. s.) V souzeném případě není mezi stranami sporné, že žalobce byl samostatným kapelníkem a žalovaný nájemcem vinárny, že mezi nimi bylo ujednáno denní dodávání hudebních produkcí žalobcem pro podnik žalovaného po určitou večerní dobu, že tyto produkce neměl žalobce prováděti jen sám, nýbrž s přivzetím jím zjednaného hudebníka jako svého pomocníka, a že určení způsobu provozování hudebních výkonů bylo ponecháno žalobci, který se jen všeobecně zavázal, že bude působiti umělecky podle svých nejlepších sil, nikoliv tedy pod vedením a podle poukazů žalovaného. Předmětem smlouvy byl tudíž výsledek činnosti žalobce jako samostatného podnikatele. I z ujednání o úplatě pro celý dvoučlenný orchestr jest zjevné, že žalobce nebyl zaměstnancem žalovaného v jeho vinárenské živnosti, nýbrž že byl samostatným podnikatelem, který dalšího člena orchestru sám si měl opatřiti a platiti, žalovanému pro jeho podnik denně hudební produkci dodat a za to obdržeti pevnou úplatu. Toto stanovisko zastávají ostatně v podstatě i obě strany. Byl-li však žalobce v objednaných výkonech samostatný, prováděl-li je podle vlastního plánu a s přivzetím pomocného hudebníka jím zjednaného a placeného, a vystupoval-li proti žalovanému jako samostatný podnikatel, nelze ho považovati za zřízence nebo pomocného pracovníka žalovaného v jeho vinárenské živnosti. (Viz též rozhodnutí čís. 4215 sb. n. s.) Z toho plyne, že nešlo o služební (námezdní) poměr mezi zaměstnavatelem a jeho pomocníkem, jak se domníval odvolací soud, nýbrž o poměr mezi dvěma samostatnými podnikateli, který jest posuzovati podle předpisů o smlouvě o dílo, a na spory z takového poměru se nevztahuje ustanovení § 49 čís. 6 j. n. o výlučné příslušnosti okresních soudů. Podotýká se, že rozhodnutí čís. 4564 sb. n. s., na něž poukázal odvolací soud, nehodí se na souzený případ, ježto má jiný skutkový a právní podklad, neboť se týká kapelníka v biografu, který nebyl samostatným živnostníkem a jehož poměr byl již podle žalobního přednesu poměrem námezdním.

Čís. 10949.

K závodu (provozovně) ve smyslu § 87 j. n. se vyžaduje, by tu bylo zařízení, jež by mohlo býti považováno za provozovnu. Nestací, provozuje-li se v soudním okrese podnik s pevným nebo pohyblivým stanovištěm (autobusová živnost).

(Rozh. ze dne 4. září 1931, R I 505/31.)

Žalovaný, bydlící v Karlových Varech, měl koncesi ku provozu automobilové linky se sídlem v Nejdku. Žalobu o zaplacení pohledávky z pro-

vozu automobilu zadal žalobce na okresním soudě v Nejdku. Námitku místní nepřislušnosti soud první stolice zamítl, ježto žalovaný má v obvodu okresního soudu, v Nejdku, provozovnu, provozuje tam koncesi k dopravě osob autobusem a žalobní nárok se vztahuje na tento provoz. Rekursní soud vyhověl námitce místní nepřislušnosti a odmítl žalobu. Důvody: Podle § 87 j. n. mohou sice ti, kdož mají mimo soudní obvod svého bydliště závod, býti žalováni u soudu, v jehož obvodu jest jejich závod. Avšak o závodu lze mluvit jen, je-li zjištěno, že tu jest nějaké zařízení, tvořící střed okruhu právních vztahů, jako kancelář, z níž se provoz řídí, nebo že se tam přijímají a vyplácení dělníci, vždy však tu musí býti zařízení, jež lze vůbec považovati za závod. Žalobce v tom směru nic nepřednesl, neboť pouhé tvrzení, že žalovaný jest majitelem koncese se sídlem v Nejdku a že tam provozuje autobusový podnik, neposkytuje náznaky pro to, že jest tu závod ve smyslu § 87 j. n. Bylo zjištěno jen, že žalovaný jest majitelem koncese pro automobilový podnik s místem živnosti v Nových Hamrech (v obvodu okresního soudu v Nejdku). Okolnost, že v koncesní listině jest udáno stanoviště živnosti v Nových Hamrech, nevyčerpává ještě pojem závodu ve smyslu § 87 j. n. Žalovaný má své sudiště v Karlových Varech a není pochyby o tom, že může provozovati koncesi i z Karlových Varů, aniž by měl závod v obvodě okresního soudu v Nejdku. Bylo na žalobci, by uvedl okolnosti, jež by opodstatňovaly úsudek, že má závod v obvodu okresního soudu v Nejdku. Ježto tak neučinil, není okresní soud v Nejdku příslušným podle § 87 j. n.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jednou z podmínek sudiště podle § 87 první odstavec j. n. jest, že žalovaný má mimo soudní obvod svého bydliště doly, továrnu, obchodní závod anebo jinakou provozovnu svého obchodu nebo povolání. Jest se tedy předem obíratí otázkou, zda žalovaný, bydlící v obvodu okresu karlovarského, má obchodní závod nebo jinakou provozovnu v obvodu dovolaného soudu. Při tom nelze — jak zřejmo z § 526 c. ř. s. — přihlížeti k novotám dovolacího rekursu. Žalobce v první stolici přednesl jen tolik, že žalovaný jest vlastníkem koncese k autobusovému provozu na trati Vysoká Pec—Přebuz—Trinksaifen—Nancy—Kraslice se sídlem v Nejdku, že provozuje tento podnik v okresu Nejdeckém a že se zažalovaná pohledávka vztahuje na tento živnostenský podnik; dopisem okresního úřadu v Nejdku ze dne 24. února 1931 jest zjištěno, že žalovaný jest majitelem koncese k dopravě osob autobusem na tratích Nejdek—Vysoká Pec—Trinksaifen—Přebuz—Nancy—Kraslice a Vysoká Pec—Nové Hamry—Hirschenstand a že stanoviskem živnosti jsou Nové Hamry. Rekursní soud zcela správně poukazuje k tomu, že, má-li býti řeč o závodu, — a dodati jest neb o jinaké provozovně — musí tu býti nějaké zařízení, jež by mohlo býti považováno za provozovnu, zařízení, v němž by se přirozeně soustřeďovaly právní poměry vztahující se na

závod nebo na provozovnu, jichž uplatnění má býti usnadněno volbou sudiště podle § 87 j. n. Nelze proto přisvědčiti vývodům stěžovatelovým, že stačí, že se v soudním okrese Nejdeckém provozuje podnik s pevným nebo pohyblivým stanovištěm, třebaže provozní kancelář je v Karlových Varech, a že pohybující se autobusy jsou střediskem kruhu právních vztahů, poněvadž podnik vyžaduje najmutí dělníků a spojen jest s povinnostmi a s právy. Kdyby tento názor byl správný, stačilo by zákonné ustanovení, že provozovatel živnosti může býti ve sporech, týkajících se živnostenského podniku, žalován tam, kde se živnost provozuje. To § 87 j. n. nestanoví. V souzeném případě neplyne ze zjištěných okolností, že tu jest zařízení neb aspoň takové soustředění právních poměrů na jednom místě, jehož jest třeba, aby se mohlo mluvit o provozovně.

Čís. 10950.

Komanditní společnost není oprávněna podati opravný prostředek ve sporu svého komplementáře. Předpisu § 84 c. ř. s. nelze tu použiti.

(Rozh. ze dne 4. září 1931, R I 523/31.)

Žaloba Rudolfa Sch-a, komplementáře komanditní společnosti Sch. a spol., byla procesním soudem první stolice zamítnuta. Odvolání podané komanditní společností odvolací soud odmítl. **D ů v o d y:** Nejde o osoby v právním smyslu totožné, i když žalobce je osobně ručícím společníkem odvolávající se komanditní společnosti, a bylo proto odvolání, ana odvolatelka ve sporu jako žalobkyně nevystupovala, podáno osobou, které vůbec nepřísluší opravný prostředek odvolání jako straně na sporu nesúčastněné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 472 c. ř. s. jest odvolání, jež bylo podáno osobou, které nepřísluší opravný prostředek, nepřipustné. Opravný prostředek nepřísluší osobě, která není stranou ve sporu, aniž vedlejším intervenientem. Souzený spor vedl Rudolf Sch. jako žalobce, jsa zastoupen dr. Aloisem Z-em, jako procesním zmocněncem, odvolání podala však komanditní společnost R. Sch. a spol., zastoupená dr. Karlem Sch-em, tedy osoba od žalobce rozlišná, která nebyla stranou ve sporu a které tudíž odvolání nepřísluší, jak na to již správně poukázal odvolací soud. Nerozhodno jest, že Rudolf Sch. jest komplementářem řečené komanditní společnosti, neboť tím se nestal ještě jejím majitelem, an tvoří společnost pospolu s manželkou Hildou Sch-ovou jako komanditistkou; nerozhodno též, že jest Rudolf Sch. samojediný oprávněn k zastupování společnosti, neboť tím nenastala ještě totožnost osob mezi žalobcem a společností podávší odvolání, tím nestala se též ze společnosti komanditní společnost veřejná, a Hilda Sch-ová se nestala tichou společnicí, jak tvrdí stěžovatel.